

opusdei.org

Prelaadi kiri (august 2014)

Piiskop Echevarria kutsub meid igapäevasele võitlusele meie siseelus, et võita ”viimane lahing”, nii, nagu tegid seda püha Josemaria ja Don Alvaro.

26.08.2014

Mu armsaimad: hoidku Jeesus minu tütreid ja poegi!

Selle kirja kirjutan ma teile Kesk-Ameerikast, kus viibin parasjagu pastoraalreisil kuues erinevas maas, kus on olemas Opus Dei tegevus. Siin

olles mõistan ma hästi meie Isa, kes ütles: ***Kui ma Opus Dei peale mõtlen, siis olen ma lihtsalt ”sõnatu”.***

Seepärast sooviksin ma kõigepealt väljendada Jumalale oma suurt tänutunnet nende armastatud maade apostolaadi viljade eest. Guatemalast kuni Panamani oli mul võimalus koos kõigi teistega õitsvat vaimset elu kaasa elada, mida erineva nahavärvi ja keelega inimesed manifesteerivad, sest nendes maades räägitakse hispaania keelele lisaks veel paljude algelanike keeli. Kui mulle see panoraam avanes, tuli meelde lause, mida püha Josemaria lugematuid kordi lausus: ***Maapeal on ainult üks rahvas, jumalarahvas. Kõik me peame seda sama keelt rääkima (...) seda keelt, mida rääkis Jeesus kahekõnes Isaga, keelt, mida räägitakse südame ja mõistusega, keelt, mida te oma palvetes***

kasutate. See on kontemplatiivse inimese keel.[1]

Sest Jeesus, nagu ütles meie Isa ühes oma jutluses, tuli, et kõigile inimestele rahu ja rõõmu sõnumit ja elu tuua. Mitte ainuüksi rikastele, ega mitte ainult vaestele. Mitte ainult tarkadele ega mitte ainult rumalatele, ei – kõigile. Kõigile vendadele, sest me oleme vennad, me oleme sama isa lapsed, Jumala lapsed.[2]

Veel üheks nädalaks jään ma siia imeilusasse regiooni. Saatke mind ka edaspidi oma palvete ja ohverdustega, kutsetöös ja muidugi ka puhkuses, mida paljud teie hulgast praegusel ajal nadivad. Siis võib meid ees oodata rikkalik vaimsete viljade lõikus. Ärge unustage palvetada Püha Isa eest; saatkem eriti teda Korea reisil selles kuus, kuhu teda paljud katoliiklased

ja teised hea tahtega inimesed väga ootavad.

Nagu alati, tuletan ma teile meelde, et augustis on palju Maarjaga seotud pidupäevi. 2. augustil tähistame me armsaima Inglite Neitsi päeva ja 22. Augustil Neitsi Maarja kroonimise püha, ning nende vahele jääb Santa Maria Maggiore pühitsemise aastapäev (Maarja lumi 5. augustil) ja eelkõige Maarja ihu ja hingega Taevassevõtmise Püha 15. augustil. Sel päeval, olles ühenduses püha Josemariaga, Don Alvaroga ja kõigi Opus Dei usklikega, uuendame me Opus Dei pühendamise armastusväärse Neitsi Maarja puhtaimale südamele, mida tegi meie Asutaja esmakordselt 15. augustil 1951 Loretos.

Selle päeva Missa lugemine Ilmutuste Raamatust räägib meile naisest, riietatud päikesesse, ning kuu tema jalge all, ning pärg kaheteistkümnest

tähest tema peas. Ja ta oli lapseootel ning kisendas tuhudes ja piinles sünnitusvaludes. Ja lohe seisatas naise ees, kes oli sünnitamas, et niipea kui ta on sünnitanud, süüa ära ta laps.[3]**Naise kuju sümboliseerib eelkõige Kirikut, mis üheltpoolt on triumfaalne ja teiselt poolt kannatab sünnitusvaludes, ütles Paavst ühes jutluses. Vaatamata sellele, et ta juba taevasest Jumala hiilgusest osa saab, elab ta ajaloo jooksul üle katsumusi ja väljakutseid, mis toovad kaasa konflikte Jumala ja kurjuse vahel.**

[4] Mida me sellest stseenis õpime: esiteks seda, et selleks, et igapäevases elus, mis meid pühadusele viib, Jumalale truud olla, peame me lakkamatult võitlema. Vähe aega enne enne oma maise teekonna lõppu kirjutab püha Josemaria omamoodi kokkuvõtte oma vastusest Jumalale: See on meie lunastus siin maapeal: võidelda armastusest kuni viimse silmapilguni.**Jumal olgu**

tänatud! [5] Ilma selle igapäevase võitluseta, milles on nii võit kui ka tagasilööke, millest me tänu Pihisakramendi taas tõusta võime, oleksime me väga uhked inimesed. Selleks, et selles võitluses võitjaks tulla või pärast langemist taas tõusta, arvestame me Jumala armuga ja paljude eestkostjate abiga, kellest esimesel kohal on Õndsaim Neitsi.

***”Auxilium christianorum!” –
Kristlaste abi, nii palvetame me
täie lootusega Loretto Litaanias.
Kas sa oled seda lühipalvet juba
rasketes olukordades proovinud?
Kui sa seda usuga ja tütre või poja
õrnusega palvetad, siis näed sa,
kui võimas on sinu pühima Ema
eestkoste. Ta kingib sulle võidu.***[6]

Ka Maarja koges oma eluteel raskusi ja raskeid katsumusi. Kuid ta jäi igal hetkel Jumalale truuks, tema südames püsis elavana see *fiat!* , mida ta Naatsaretis lausus. ”Maarja

sammus pühadusest pühadusse”, kirjutas Don Alvaro, ” ühest armust järgmisesse, veel suuremasse armuseisusesse ilma, et miski oleks teda peatanud. Tema ühtsus Jumalaga kasvas pidevalt kuni selle erakordselt imelisi sündmuseni, mida Kirik 15. augustil tähistab. [7]

See naine, kes imeliselt ilmub, kujutab Maarjat. Nii, nagu Kirik, jagab ka Maarja seda kaksikolukorda. Loomulikult on ta juba nüüd igavesti Taeva kirkusesse sisenenud. Siiski ei tähenda see, et ta oleks kaugel, et ta oleks meist lahutatud; vastupidi, Maarja saadab meid, ta võitleb meie poolel, ta toetab kristlasi võitluses kurjuse jõudude vastu. Palve koos Maarjaga, eriti Roosipärg (...), omab ka ”võitlevat” iseloomu; see on palve, mis lahingus kurja vastu oma Aitajate Aitaja toetust pakub. [8]

Kuulakem Don Alvaro järgmisi nõuandeid, mis sarnaselt meie Asutajaga, olid suure Maarja armastuse viljad. ”Me peame võitlema, mu lapsed, kui me ei taha, et Jumala vaenlane meie hinge võidab. Sealjuures võime julgelt Jumalaema armu abile ja eestkostele loota. Meil ei ole vaja midagi karta, kui me Jumala juures pelgupaika otsime ja neid vahendeid kasutame, mida Kirik meile pakub: palve ja suretamine, sage Pihi- ja Armulaua Sakramendi vastuvõtmine. Öelgem Jeesusele, et me tahame temale truud olla. Ja Maarjale ütleme me: Ma tahaksin sinu Pojale ustav olla. Seepärast arvestan ma sinu eestkostega. Jumalal ei jää midagi muud üle, kui sind kuulata.”[9]

Maarja Taevasseminemise Püha on võimalus talle kingitusi teha, nimelt võiks see olla uuendatud lojaalsuse kavatsus kristlikule kutsumusele. Sellega on võimalik otsustavalt ja

konkreetselt pöörduda tagasi kõige selle juurest, mis meid Kristusest eemaldab. Tehkem seoses sellega põhjalik südametunnistuse sisevaatlus, eriti enne Pihti. Palugem Maarjat, et võiksime elada "Jumalast ja Jumalale, talle *fiatiga* vastata, mis peaks olema meile iseloomulik tunnus." [10]

Ma olin tunnistajaks, kuidas Don Alvaro oma vestluses väiksemaid või suuremaid kohalolijate gruppe innustas, Jumala abiga igapäevased raskused võita. Ka siis, kui see pingutus tavaliselt väikeste asjade puhul päevakorrale tuleb – ligimesearmastuse zestidega, aja kasutamisega, hästi tehtud tööga... - peaksime me nendes võitlustes veel rohkem pingutama, sest see on teatud treening selleks, et võita viimane võitlus, mis meile igavese õnne ukSED avab.

Don Alvaro nägi selgesti, mida püha Josemaria alati, kuid eriti oma elu viimastel aastatel tugevamini edasi andis. ***Sõjas, nii ütles meie Asutaja, võib ühe, kaks või kolm lahingut kaotada.... Sellel ei ole tähtsust, kui võidetakse viimane, mis on otsustav. Sisemises elus, nagu me alati näeme, on parem sõda ja lahinguid mitte kaotada, sest me ei tea, millal me surema peame. Väikesed lapsed, noored, inimesed oma elu õitseajal peavad sellest elust lahkuma. Ja vanad inimesed elavad vahel aastast aastasse edasi... Ometi ei tea mitte keegi, millal tai se Jumala eest oma elu kohta aru andma peab.***

Kuna sõja kaotaja on see, kes viimase lahingu kaotab, peame me kõiges võitlema, mida teab ainult Jumal ja meie ise. (...) ja lahingu keskel mõtlema sellele: See võib osutuda viimaseks ja ma ei tahaks olla nii rumal, et ruineeriksin

kogu oma elu sellepärast, et ma ühe lahingu kaotasin.

Mu lapsed, võidelge lakkamata! Ja õppige teistel, kuidas võidelda; nii saate te õnnelikuks, sest see on õige tee.[11]

Ka Don Alvaro ei väsinud kinnitamast, Jumal on kõigeks võimeline ja palub, et me töötaksime ebaedu ees hirmu tundmata. *Si Deus pro nobis, quis contra nos?* [12] Kui Jumal on meiega, kes on siis meie vastu?, küsis ta sageli eneselt püha Pauluse sõnadega. Sageli meenutas ta ka Taaveti ja Koljati võitlust, millest jutustab meile Pühakiri. [13]

Ta näitas meile, kui ebavõrdne oli kummagi relvastus: Koljatil olid varuks kilp ja mõõk, samal ajal, kui Taavetil ei olnud muud, kui karjasekepp ja mõned kivid, mida ta ojust kaasa tõi. Ja ometi Taavet, tulvil Jumala võimu ja mitte oma

jõududele toetudes, sellest võitlusest võitjana välja.

Maarja Taevasseminemise Püha Evangeeliumis kuuleme ka laulu *Magnificat*, mille sisks on lootus. See on selle voorus, kes konflikti läbi elades, igapäevases elu ja surmaga võitlemises, heas ja halvas Kristuse Ülestõusmisse ja armastuse võitu usub. (...) Maarja laul, *Magnificat*, on lootuse laul, see on Jumalarahva laul, kes ajaloo vältel teekonnal viibib. (...)

See laul on eriti intensiivne seal, kus Kristus kannatab. Seal, kus on rist, seal valitseb meie, kristlaste lootus. Alati. Kui puudub lootus, siis ei ole me kristlased. Seepärast ütlen ma meelsasti: Ärgem kaotagem lootust! See on armu jõud, Jumala kingitus, mis meid edasi viib, milles me Taeva poole vaatame! Ja Maarja on alati kohal, seal, kui inimesed kannatavad, nende meie õdede ja vendade juures, ta on koos nendega teel, kannatab

koos nendega ja laulab nendega
lootuse *Magnificati*. [14]

Need sõnad innustavad meid nende meeste ja naiste eest palvetama, keda maailma eri paigus nende usu pärast taga kiusatakse. Ärgem jätkem neid üksi! Isegi kui me väga kaugel elame, saame me neid oma palve ja ohverdustega aidata ja neid nende kannatustes trööstida, tänu pühade osadusele, mis meid Kirikus, Kristuse müstilises ihus seob.

Ma ei tahaks jätta mainimata teist Maarjaga seotud püha, mida me selle kuu 22. kuupäeval tähistame: Maarja, kõige loodu Kuninganna. "Ma kujutan seda kroonimist ette nii", ütles Don Alvaro, "et Isa, Poeg ja Püha Vaim, kogu Kolmainsus erilisel viisil Inglise Kuningannat ja Püha Trooni haaras. Nad täitsid seda nii täiuslikult, et see pidi olema nagu valguse plahvatus, mida Neitsi Maarja oma pühaduses ja ilus

kõikide üle laotas, et nad teda veel rohkem tähele paneksid, austaksid ja armastaksid.”[15]

Me saavutame õnnelikult oma sihi siis, kui me oma kristlikule kutsumusele truuks jääme. Nagu juba öeldud, eksimuste ja vigadega, kuid otsusekindlalt, et me alati tõuseksime ja pihile läheksime, ennast Kristusega Euhharistias seoksime, ja usaldusega oma Taevase Ema poole pöörduksime. ” Maise elu lõppedes võetakse meid vastu Taeva kirkusse, kui me sel suurejoonelisel igapäevasel pühaduse teel edasi sammume. See tee sai alguse meie Issanda Jeesuse Kristuse ja tema õnnistatud Ema juurest Naatsareti aastatel ja meie armas püha Asutaja sai aru, kuidas teda suurejooneliselt ja hardunult järgida.”[16]

31. augustil pühitsen ma Torreciudadis preestriks kaks teie venda, kes on assotseerunud liikmed.

See on järjekordne võimalus, et tugevdada kogu Opus Dei ühtsust meie Ema Kiriku teenimises.

On jäänud veel vähem kui kaks kuud meie armsa Don Alvaro õndsakskuulutamiseni. Võtke taas südamesse need nõuanded, mida olen teile viimasel ajal andnud. Kasutage oma vaba aega nii, et see kõikide teadmisse jõuaks. Kõik me peame seda aega väga intensiivselt ette valmistama.

Ma tean hästi, et paljud teist erinevatel põhjustel füüsiliselt Madridi kohale sõita ei saa, kas haiguse pärast, kõrge vanuse või kutsetöö pärast mitmeks päevaks ära sõita ei saa, mõnedel puuduvad ka rahalised vahendid jne. Vaatamata sellele, olgete kõik sel pidupäeval kohal ning samuti pidustustel, mis seejärel Roomas toimuvad. Teie palve, teie raskuste ohverdamine, vaimne side Opus Dei usklikega,

kaastöötajatega, sõpradega, kes
Õndsakskuulutamisest osa võtavad,
on suur panus, millega Jumal
rikkalikus külluses oma armu
hingede peale valab.

Ma õnnistan teid oma armastusega!

Teie Isa

+ Javier

San José de Costa Rica, 1. August 2014

1 Püha Josemaria, Kristus möödub,
Nr. 13

2 Sama, Nr. 106

3 Ilm.12, 1-6

4 Paavst Frantsiskus, Jutlus,
15.8.2013

5 Püha Josemaria, Käsikiri,
31.12.1971

6 Püha Josemaria, Vagu, Nr. 180

7 Don Alvaro, Kiri, 1.8.1993
(„Perekonna kirjad, 3, Nr. 258)

8 Paavst Frantsiskus, Jutlus,
15.8.2013

9 Don Alvaro, Jutlus Maarja
Taevasseminemise Pühal, 15.8.1989

10 Don Alvaro, Jutlus, 8.9.1976

11 Püha Josemaria, Perekondliku
kohtumise märkmed, 8.4.1972

12 Rm 8, 31

13 1 Sam 17, 39-51

14 Paavst Frantsiskus, Jutlus,
15.8.2013

15 Don Alvaro, Jutlus, 8.9.1976

16 Don Alvaro, Kiri, 1.8.1993
(„Perekonna kirjad“, 3, Nr. 258)

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
et-ee/article/prelaadi-kiri-august-2014/](https://opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-kiri-august-2014/)
(12.03.2026)